

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Monika Koba

SSN Roman Trzaskowski

w sprawie z powództwa M. N. , M. S. i M. D. S.

przeciwko Gminie D.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 27 lutego 2020 r.,

zażalenia powodów na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 3 grudnia 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

uchyla zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) postanowieniem z dnia 3 grudnia 2019 r. odrzucił skargę kasacyjną powodów od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 31 maja 2019 r. Wyjaśnił, że powodowie w dniu 22 października 2019 r. wnieśli skargę kasacyjną sporządzoną przez radcę prawnego A. D. reprezentującego ich przed Sądem Apelacyjnym. Pełnomocnictwo udzielone przez powodów radcy prawnemu A. D. nie obejmowało umocowania do działania przed Sądem Najwyższym. Wobec tego wezwano go do przedłożenia stosownego pełnomocnictwa w terminie siedmiu dni pod rygorem odrzucenia skargi kasacyjnej. W odpowiedzi wpłynęło pełnomocnictwo do działania przed Sądem Najwyższym udzielone w dniu 12

listopada 2019 r. przez powodów radcy prawnemu A. D. . Sąd Apelacyjny podkreślił, że zestawienie dat sporządzenia i wniesienia skargi kasacyjnej z datą udzielenia przez powodów pełnomocnictwa do działania przed Sądem Najwyższym wskazuje, że w chwili wniesienia skargi kasacyjnej radca prawny A. D. nie był umocowany do tej czynności. Wobec tego Sąd Apelacyjny na podstawie art. 398⁶ § 2 w związku z art. 87¹ k.p.c. odrzucił skargę kasacyjną.

Powodowie wniesli zażalenie na postanowienie Sądu Apelacyjnego, zarzucając naruszenie art. 45 ust. 1 Konstytucji RP.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie skarga kasacyjna została wniesiona przez pełnomocnika dnia 21 października 2019 r. i doręczona dnia 25 października 2019 r., jednakże z dotychczasowego pełnomocnictwa nie wynikało uprawnienie pełnomocnika do reprezentowania powodów przed Sądem Najwyższym. Sąd Apelacyjny pismem z dnia 4 listopada 2019 r., doręczonym dnia 8 listopada 2019 r., prawidłowo wezwał pełnomocnika do złożenia pełnomocnictwa procesowego uprawniającego do występowania przed Sądem Najwyższym. Pismo radcy prawnego A. D. z dnia 14 listopada 2019 r., zawierające pełnomocnictwo z dnia 12 listopada 2019 r., zostało nadane dnia 15 listopada 2019 r., a więc w terminie 7 dni (art. 130 § 1 k.p.c.). Tymczasem Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną, powołując się na art. 87¹ k.p.c.

Stanowisko Sądu Apelacyjnego jest nietrafne. W niniejszej sprawie nie miał bowiem zastosowania art. 130 § 5 w związku z art. 87¹ k.p.c., który ma zastosowanie w sytuacji, gdy strona sama wnosi skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego z naruszeniem przymusu adwokacko-radcowskiego. Tymczasem w niniejszej sprawie skarga kasacyjna została wniesiona przez radcę prawnego, który nie miał pełnomocnictwa do występowania przed Sądem Najwyższym. W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2015 r., II CZ 110/14 (niepubl.) wydanym w podobnej sprawie trafnie podkreślono, że skarga kasacyjna została sporządzona z zachowaniem przymusu adwokacko-radcowskiego, jednakże bez dochowania wynikającego z art. 126 § 3 k.p.c. wymagania dołączenia pełnomocnictwa dla wnoszącego ją adwokata. Wniesienie skargi kasacyjnej przez uprawnionego do tej czynności adwokata lub radcę prawnego stanowi brak formalny skargi podlegający uzupełnieniu na podstawie art. 398⁶ § 1 w zw. z art. 398⁴ § 3 k.p.c. Jeżeli usunięcie braku nastąpi w przewidzianym w ustawie terminie, to bez znaczenia jest, jaką datą pełnomocnictwo zostało opatrzone. W konsekwencji opatrzenie dokumentu pełnomocnictwa procesowego datą późniejszą niż data wniesienia przez pełnomocnika skargi kasacyjnej nie uzasadnia odrzucenia skargi na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. (zob. również postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2006 r., III SZ 1/06, OSNP 2007, nr 9-10, poz. 148 i z dnia 7 listopada 2006 r., I CZ 74/06, niepubl.).

W zażaleniu na postanowienie Sądu Apelacyjnego podniesiono zarzut naruszenia art. 45 Konstytucji, z powołaniem na postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 19 czerwca 2012 r., II GZ 211/12. Podzielając ten zarzut, należy jednak podkreślić, że wystarczające byłoby zarzucenie naruszenia przez Sąd Apelacyjny naruszenia z art. 87¹, art. 126 § 3, art. 130 § 1 i 5 oraz art. 398⁶ § 2 k.p.c.

Z przedstawionych powodów orzeczono, jak w sentencji (art. 398¹⁵ § 1 w związku z art. 394¹ § 2 i § 3 k.p.c.).

jw